

КОСТАДИН: Манастирите са богати и цветущи, ала самите монаси са най-бедните люде. Те нямат нищо свое, смятат се за земен прах.

БОРИЛ: А вашите свършени братя и сестри не живеят ли от по-даванията? И каква е цялата им дейност? Да повдигат народа към бунт и непокорство. На времето вашите добри люде се бориша против цар Петра, а докараха Василий Българоубиеца.

ДОБРОМИР: Василий го докараха болярите. Те предадоха Охридска България на ромите.

БОРИЛ: Вие подкопавате сигурността на държавата!

/Добромир бързо излиза напред към Борил. Страхите му препречват пътя със сулиците си./

ДОБРОМИР: Вие ни обвинявате, че не се кланяме на кръста и не целуваме светите икони, че не ходим в храмовете на литургия... Не е ли безумно да се кланяме на външни знаци, на плътски белези и да мислим, че с това изпълняваме християнския си дълг? Когато сърцето ни е пълно с притворство, с лъжа и грях? Нали Христос сам ни учеше, че не трябва да се гледа външността на чашата, а какво има в нея? Митрополит Костадин се смята за чист християнин, повече се пречестява всяка неделя и се кланя три пъти на ден пред вечни свети мощи. А угодно ли е богу да взема десетък от гладните и голи люде, когато има сума и глад, да хвърля в робство тях, които поради неурожай са задлъжнели и не са платили кумерка си? Така ли спазва божните заповеди: ако има две ризи, едната да даде на сиромаша?

КОСТАДИН: Стига!

ДОБРОМИР: Ти, Бориле, който се смяташ безгрешен православен и си седнал тука да ни съдиш, не беше ли ти оня, който отне, без всякакво право и закон, престола на Асеновите синове поради безумно себепревъзнасяне? А кой уби цар Иваница? Кой ти дава правото да дириш сламката в окото на другите, а не виждаш